



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Ing. M. Š.**, zastoupená JUDr. Janem Matějickem, advokátem se sídlem Politických vězňů 98, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013, č. j. 9 A 143/2012 – 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, č. j. 90572/2012-15110, žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) na základě odvolání M. V., Z. V., Ing. P. B., CSc., M. Ve., L. Ve. a městské části Praha – Velká Chuchle zrušil odvoláními napadené usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos, o zahájení přezkumného řízení ve věci usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, o zastavení vodoprávního řízení ve věci nařízení odstranění stavby vodního díla „Sdružená kanalizační přípojka splaškové kanalizace“ pro rodinné domy č. p. 245, 155, 210 a 336 mezi ulicemi V Ú. a S. v Praze - Velké Chuchli, a přezkumné řízení zastavil.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 15. 1. 2013, č. j. 9 A 143/2012 – 13, odmítl.

Městský soud ve svém usnesení konstatoval, že Úřad městské části Praha 16 usnesením ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, vydaným podle § 66 odst. 2 správního řádu, zastavil vodoprávní řízení ve věci nařízení odstranění stavby vodního díla „Sdružená kanalizační přípojka splaškové kanalizace“ pro rodinné domy č. p. 245, 155, 210 a 336 mezi ulicemi V Ú. a S. v Praze - Velké Chuchli, v k. ú. Velká Chuchle. Dne 1. 9. 2008 pak žalobkyně podala podnět k provedení přezkumného řízení týkajícího se uvedeného usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh. Magistrát na základě tohoto podnětu vydal dne 9. 12. 2008 usnesení sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos o zahájení přezkumného řízení ve věci předmětného usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, s tím, že lze mít důvodně za to, že toto usnesení bylo vydáno v rozporu s § 66 odst. 2 správního řádu.

Proti usnesení magistrátu ze dne 9. 12. 2008 o zahájení přezkumného řízení podali odvolání M. V., Z. V., Ing. P. B., CSc., M. Ve., L. Ve. a městská část Praha - Velká Chuchle. Na základě jejich odvolání žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zrušil toto usnesení magistrátu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. S - MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos, o zahájení přezkumného řízení v uvedené věci a přezkumné řízení zastavil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný, po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení, ztotožnil se závěrem Úřadu městské části Praha 16 obsaženým v usnesení ze dne 15. 7. 2008 č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, podle něhož předmětná stavba nebyla v rozhodné době vodohospodářským dílem (viz dále), a tedy byly splněny podmínky pro zastavení řízení stanovené v § 66 odst. 2 správního řádu, neboť důvod správního řízení zahájeného z moci úřední ve věci nařízení odstranění předmětné stavby v průběhu řízení odpadl. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že nelze mít důvodně za to, že usnesení Úřadu městské části Praha 16 (ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh) bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a neshledal tedy důvody pro vedení přezkumného řízení. Proto usnesení magistrátu o zahájení přezkumného řízení v odvolacím řízení zrušil a přezkumné řízení zastavil.

Městský soud v návaznosti na tuto rekapitulaci skutkového a právního stavu věci konstatoval, že účastník v případě přezkumného řízení upraveného v § 94 a násl. správního řádu může dát pouze podnět k provedení tohoto řízení, přičemž tento podnět není návrhem na zahájení řízení. Účastník, který takový podnět podá, tedy nemá právní nárok na vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Pokud by, dle názoru městského soudu, v posuzované věci Magistrát hlavního města Prahy neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení, tento jeho závěr by nebylo možno napadnout žalobou ve správním soudnictví. Stejný názor vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71, publikovaném pod č. 1831/2009 Sb. NSS.

Ve věci projednávané městským soudem sice magistrát vyhověl podnětu žalobkyně a usnesením ze dne 9. 12. 2008 rozhodl o zahájení přezkumného řízení, toto usnesení však bylo následně napadeným rozhodnutím žalovaného v odvolacím řízení zrušeno. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud uvedl, že z hlediska právní sféry žalobkyně i všech ostatních účastníků správního řízení tak nedošlo ke změně právního stavu, který zde existoval před zahájením přezkumného řízení. Jestliže tedy

pokračování

přezkumné řízení skončilo jeho zastavením poté, co žalovaný v odvolacím řízení neshledal naplnění podmínek pro jeho vedení (ve smyslu § 97 odst. 1 správního řádu po zahájení přezkumného řízení zjistil, že právní předpis porušen nebyl), pak je jeho výsledek vzhledem k právům a povinnostem účastníků řízení zcela neutrální.

Městský soud doplnil, že v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 As 60/2011 – 37, vydaném v téže věci, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jeho aktuální judikatura vychází z toho, že zatímco proti zastavení přezkumného řízení dle § 97 odst. 1 správního řádu (v případě zjištění, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy) ani dle § 97 odst. 2 správního řádu (v případě uplynutí lhůty pro přezkumné řízení) není správní žaloba přípustná, naopak zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu (v případě zjištění, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nelze ho však zrušit ani změnit s ohledem na nepřiměřenou újmu, která by tím byla způsobena účastníkům v dobré víře) je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a soudnímu přezkoumání podléhá.

Dle názoru městského soudu ovšem z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že žalovaný v posuzované věci zastavil přezkumné řízení nikoliv podle § 94 odst. 4 správního řádu, ale postupem podle § 97 odst. 1 správního řádu, neboť dospěl k závěru, že původně přezkoumávané rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, bylo vydáno v souladu se zákonem.

Městský soud tak uzavřel, že žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k založení, závaznému určení, změně či zrušení práv nebo povinností žalobkyně. Dané rozhodnutí je i dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu úkonem správního orgánu, proti kterému žaloba není přípustná, protože se nejedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Toto rozhodnutí je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s., a proto městský soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení městského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka předně uvedla, že ačkoli rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení obvykle nemá účinky zásahu do práv a povinností účastníka řízení, není nyní posuzovaná věc z tohoto hlediska věcí obvyklou.

Stěžovatelka svůj názor opřela o širší rekapitulaci vývoje věci od roku 2002, kdy magistrát rozhodl o odstranění stavby předmětné kanalizace jakožto vodního díla. Stěžovatelka připomněla, že následně žalovaný dne 14. 6. 2004 dané rozhodnutí magistrátu zrušil, přičemž rozsudkem ze dne 6. 9. 2007 Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2004 zrušil a vyslovil závěr, že stavební povolení a kolaudační rozhodnutí z let 1995 a 1998, která se týkala předmětné kanalizace, jsou nicotná, neboť je vydal věcně nepřislušný orgán. Magistrát poté postoupil věc k novému projednání aktuálně věcně a místně příslušnému správnímu orgánu I. stupně, a to Úřadu městské části Praha 16, který řízení o odstranění stavby zmiňovaným usnesením ze dne 15. 7. 2008 zastavil; proti tomuto usnesení nebylo odvolání přípustné. Na základě podnětu stěžovatelky usnesení Úřadu

městské části Praha 16 přezkoumal magistrát, dané usnesení zrušil a Úřadu městské části Praha 16 nařídil, aby v řízení dále pokračoval. Žalovaný však předmětné přezkumné řízení zastavil. I toto rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení bylo městským soudem posléze zrušeno.

Stav z nezkolaudované a nepovolené stavby kanalizace však stále trvá a tato kanalizace stěžovatelce způsobuje škody a jiné nepříjemnosti. Přestože městský soud v minulosti vyslovil závěr o nicotnosti zmiňovaného stavebního a kolaudačního rozhodnutí, žalovaný postupem, jenž je předmětem nynějšího přezkumu, rozhodnutí magistrátu, který vycházel z uvedeného názoru městského soudu o nicotnosti stavebního a kolaudačního rozhodnutí, zrušil a přivodil tak zastavení řízení o odstranění stavby i přezkumného řízení. Za stavu, kdy je stěžovatelka stavbou kanalizace trvale poškozoována (dosud se neuchýlila k dovolené svépomoci - nepovolenou stavbu zřízenou dokonce bez souhlasu vlastníka pozemku, ze které vlastníku pozemku vzniká škoda, lze dle jejího názoru odstranit i prostřednictvím svépomoci), je rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení nepochybně zásahem do práv stěžovatelky. Pouze s ohledem na změnu předpisů týkajících se kompetence správních orgánů nelze z formálního hlediska dosáhnout odstranění důsledků nicotných rozhodnutí. Takto přepjatý formalismus je však nepřipustný.

Magistrát hlavního města Prahy, pokud byl ve věci příslušný, byl činný a odpovídající závěry z nicotnosti stavebního a kolaudačního rozhodnutí vyvodil. Žalovaný však tuto činnost magistrátu soustavně „mařil“ rušením jeho rozhodnutí. Občan má právo na to, aby takovou situaci věcně „rozsoudil“ soud. Zastavení řízení žalovaným je jistou formou šikany, vyplývající z názoru žalovaného na věc. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný tak postupoval, neboť nemohl učinit nic proti závěru městského soudu o nicotnosti stavebního a kolaudačního rozhodnutí, a proto použil procesní prostředky, které účastníka řízení zbaví veškerých procesních možností ve správním a následně i soudním řízení.

Stěžovatelka se proto domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nemůže být vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se dotýká jejích práv a povinností. Nadto je třeba připomenout, že předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, které bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, vycházelo z názoru, že přezkoumávané usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Proto žalovaný přezkumné řízení rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010 zastavil dle § 94 odst. 4 správního řádu. Nyní však vychází z názoru zcela opačného, a to, že právní předpis porušen nebyl, pročž přezkumné řízení zastavil dle § 97 odst. 1 správního řádu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani následně městský soud ve svém usnesení napadeném kasační stížností však nevysvětlili, jak tento závěr reflektuje nicotnost stavebního a kolaudačního rozhodnutí z roku 1995 a 1998. Nicotnost daných rozhodnutí je základem celého sporu a skutečnost, že nyní jde „pouze“ o přezkumné řízení, nemůže vést k závěru, že zákon porušen nebyl.

Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v celém rozsahu zamítl. K tvrzené nicotnosti stavebního povolení z roku 1995 a kolaudačního rozhodnutí z roku 1998 poukázal na rozsudek městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, ve kterém městský soud svůj starší závěr o nicotnosti daných rozhodnutí a povaze předmětné stavby kanalizace jako vodohospodářského díla, který vyplýval z dřívějšího rozsudku městského soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 7 Ca 139/2004 - 50, zpochybnil. Náorem vysloveným v rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, byl žalovaný při svém rozhodnutí vázán a v souladu s ním také věc posoudil; konkrétně se jednalo především o posouzení, zda byla uvedena kanalizace ve smyslu § 38 dřívějšího zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), v relevantním znění (dále jen „dřívější vodní zákon“) vodohospodářským dílem.

Stěžovatelka též nijak nespecifikovala a nedoložila svá tvrzení, že jí předmětná kanalizace způsobuje škody. Nadto je třeba poukázat na to, že stavba kanalizace byla zřízena se souhlasem jejího právního předchůdce (dřívějšího vlastníka dotčených pozemků). Za „maření“ rozhodnutí magistrátu nelze také považovat, je-li nadřízený správní orgán nucen opakovaně rušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nerespektuje závazné právní názory vyslovené soudem a nadřízeným správním orgánem (názor žalovaného ostatně sdílí i Úřad městské části Praha 16). Je tak nutno uzavřít, že se stěžovatelka domáhá odstranění řádně vybudované stavby kanalizační přípojky, ačkoli při koupi své nemovitosti věděla, že je tato nemovitost danou stavbou zatížena.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud s ohledem na argumentaci stěžovatelky a vývoj věci, který se postupem doby stal značně nepřehledným, předně doplňuje podrobný souhrn (nejdůležitějších) dřívějších správních a soudních rozhodnutí, která byla v dané věci vydána:

Místní úřad v Praze 5 - Radotíně vydal rozhodnutí ze dne 12. 9. 1995, č. j. 2039/95Ch, jímž povolil stavbu sdružené kanalizační přípojky splaškové kanalizace, Praha - Velká Chuchle. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 10. 1995. Užívání stavby bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím Místního úřadu Praha – Radotín ze dne 24. 6. 1998, č. j. 1759/98/VCh/Šz, které nabylo právní moci dne 15. 7. 1998.

Na základě podnětu Ing. M. Š. a Ing. M. Š. (tj. stěžovatelky) vydal Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutí ze dne 17. 10. 2002, č. j. MHMP-53311/2001/VYS/Ku, jímž nařídil

odstranění vodního díla „*Sdružená kanalizační přípojka splaškové kanalizace*“ pro rodinné domy č. p. 245, 155, 210 a 336 v k. ú. Velká Chuchle, neboť uvedená povolení vydal dle jeho názoru věcně nepřislušný správní orgán a tedy je nutno na toto vodní dílo hledět tak, že bylo realizováno bez potřebného povolení speciálního stavebního úřadu. Žalovaný v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 25. 3. 2003, č. j. 4232/03-6010, uvedené rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Magistrát vydal nové rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. MHMP-53311/2001/VYS/Ku, jímž opět nařídil odstranění vodního díla. Toto rozhodnutí žalovaný opět v odvolacím řízení zrušil rozhodnutím ze dne 14. 6. 2004, č. j. 13785/2004-16310, neboť dospěl k závěru, že překročení kompetence má za následek, že správní akt je sice vadný, ale platný.

Proti tomuto rozhodnutí podali manželé Š. žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č. j. 7 Ca 139/2004 – 50, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o vodohospodářské dílo dle dřívějšího vodního zákona a vyhlášky č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích, k jehož povolení byl příslušný vodohospodářský orgán s působností speciálního stavebního úřadu, a nikoli obecný stavební úřad. Původní stavební povolení a kolaudační rozhodnutí tedy vydal podle městského soudu věcně nepřislušný správní orgán a jde tudíž o nicotná rozhodnutí. Žalovaný v dalším řízení rozhodnutím ze dne 7. 2. 2008, č. j. 41928/2007-16310, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 12. 2003, č. j. MHMP-53311/2001/VYS/Ku, opět zrušil s tím, že magistrát musí především přesně vymezit vodní dílo kanalizace a jednoznačně určit vodním dílem dotčené pozemky.

Vzhledem k tomu, že na základě změny Statutu hlavního města Prahy přešla s účinností od 1. 6. 2004 působnost vodoprávního úřadu ve věci ochrany vod a vodního hospodářství v dané lokalitě na Úřad městské části Praha 16, magistrát věc postoupil tomuto správnímu orgánu. Úřad městské části Praha 16 poté vydal již zmiňované usnesení ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, jímž řízení o odstranění uvedené stavby zastavil, neboť dospěl k závěru, že tato stavba nebyla vodohospodářským dílem ve smyslu § 2a odst. 4 vyhlášky č. 144/1978 Sb. a byla tedy obecným stavebním úřadem řádně povolena a zkolaudována.

Na základě podnětu stěžovatelky ze dne 29. 8. 2008 vydal Magistrát hlavního města Prahy usnesení ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos, jímž zahájil přezkumné řízení ve věci usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh. Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2009, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/R-91/09/Dos, Magistrát hlavního města Prahy následně v přezkumném řízení uvedené usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, pro rozpor s právními předpisy zrušil. Magistrát dospěl k závěru, že Úřad městské části Praha 16 nerespektoval závazný právní názor uvedený ve zmiňovaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007 a následně v rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2008.

Jak již bylo uvedeno, na základě příslušných odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, usnesení magistrátu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos, jímž bylo zahájeno přezkumné

pokračování

řízení, i následné rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 7. 2009, S.Zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/R-91/09/Dos, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, zrušil a přezkumné řízení zastavil. Žalovaný měl za to, že se magistrát dostatečně nezabýval otázkou ochrany práv účastníků nabytých v dobré víře, přičemž poukázal na § 94 odst. 4 správního řádu, podle něhož dojde-li správní orgán po zahájení přezkumného řízení k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Žalovaný poukázal na to, že předmětná stavba kanalizační přípojky byla řádně povolena a zkolaudována, tato rozhodnutí nabyla právní moci a nebyla nikdy napadena řádnými a ani mimořádnými opravnými prostředky a nebyla tudíž správním orgánem ani soudem nikdy zrušena. Se zřízením stavby souhlasili všichni tehdejší vlastníci a jde tudíž o stavbu postavenou v dobré víře a v dobré víře užívanou. Odstranění dané stavby by tedy vedlo podle žalovaného k nepřiměřené újmě uživatelů této přípojky. Podle žalovaného bylo tedy na místě postupovat dle § 94 odst. 4 správního řádu. V další části odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný polemizoval s názorem magistrátu, podle něhož se Úřad městské části Praha 16 ve svém usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby odchýlil od závazného právního názoru městského soudu a žalovaného vyjádřeného v jejich předcházejících rozhodnutích. Žalovaný naopak vyjádřil souhlas s názorem Úřadu městské části Praha 16, že předmětná kanalizační přípojka nebyla vodohospodářským dílem podle právních předpisů platných a účinných v době jejího povolení a kolaudace. Tím, že Úřad městské části Praha 16 rozhodl s ohledem na tento svůj názor, se podle žalovaného neodchýlil od právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2008. Pokud jde o právní názor městského soudu, podle něhož byla předmětná kanalizační přípojka vodohospodářským dílem, žalovaný měl za to, že městský soud tento svůj názor neodůvodnil.

Stěžovatelkou podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, městský soud odmítl usnesením ze dne 6. 4. 2011, č. j. 3 A 62/2010 - 18, neboť vycházel z názoru, že se nejednalo o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale naopak o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím a je tedy podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, a žaloba proti němu je tudíž podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Dle názoru městského soudu totiž rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, tím, že toliko obnovilo právního stav existující před zahájením přezkumného řízení, nemohlo založit, změnit ani zrušit práva či povinnosti stěžovatelky.

Usnesení městského soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 3 A 62/2010 - 18, Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 As 60/2011 - 37. Nejvyšší správní soud uvedl, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, jednoznačně nevyplývá, zda žalovaný přezkumné řízení zastavil podle § 97 odst. 1 správního řádu, tedy zda považoval původně přezkoumávané rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 za zákonné, nebo zda žalovaný postupoval dle § 94 odst. 4 správního řádu, tedy zda sice sdílel názor magistrátu na nezákonnost rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, měl však za to, že jeho zrušením či změnou by vznikla nepřiměřená újma účastníkům v dobré víře. Jak totiž vyplývá z vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu, není proti zastavení přezkumného řízení podle § 97 odst. 1

správního řádu (v případě zjištění, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy) ani podle § 97 odst. 2 správního řádu (v případě uplynutí lhůty pro přezkumné řízení) správní žaloba přípustná, zatímco zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu (v případě zjištění, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nelze ho však zrušit ani změnit s ohledem na nepřiměřenou újmu, která by tím byla způsobena účastníkům v dobré víře) je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a soudnímu přezkoumání podléhá.

V pochybnostech se ovšem Nejvyšší správní soud přiklonil k tomu, že žalovaný zastavil přezkumné řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu, neboť považoval argumentaci žalovaného nepřiměřenou újmu, jež by byla způsobena uživatelům kanalizační přípojky zrušením rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 o zastavení řízení o odstranění této stavby, za nosnou část rozhodnutí žalovaného. Navíc Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 je přinejmenším v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť odporovalo právnímu názoru vyslovenému v předcházejícím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze, jenž byl pro správní orgán v dalším řízení závazný. Nemělo-li tedy být toto rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 v přezkumném řízení zrušeno ani změněno, pak musely být před uplynutím lhůty podle § 97 odst. 2 správního řádu dány jediné podmínky stanovené v § 94 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy uložil Městskému soudu v Praze, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, věcně přezkoumal.

Ve věci následně rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, jímž rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 229/2010-15110, jakož i rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 7. 2009, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V - 539/R - 91/09/DOS, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení obou rozhodnutí byla skutečnost, že žalovaný i správní orgán prvního stupně posuzovali otázku, zda byla předmětná kanalizační přípojka vodohospodářským dílem podle hledisek obsažených ve vyhlášce č. 144/1978 Sb., která však byla podle názoru městského soudu neaplikovatelná. Městský soud se vyslovil i k závěru vyjádřenému ve svém dřívějším rozsudku ze dne 26. 9. 2007, č. j. 7 Ca 139/2004 - 50, dle něhož se v případě předmětné kanalizační přípojky jednalo o vodohospodářské dílo dle dřívějšího vodního zákona a dle vyhlášky č. 144/1978 Sb. (z čehož vyplýval i závěr o nicotnosti stavebního a kolaudačního rozhodnutí z roku 1995 a 1998). Městský soud uvedl, že „*[v]zhledem ke skutečnosti, že však v rozsudku ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 7 Ca 139/2004, Městský soud v Praze žádný důvod, pro který dospěl k tomuto závěru, neuvedl, má soud za to, že nelze pro absenci důvodů na uvedený závěr navázat*“. Městský soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, žalovaného také výslovně zavázal k tomu, aby nejdříve rozhodl o odvoláních účastníků směřujících proti usnesení magistrátu o zahájení přezkumného řízení. Po té, bude-li předmětem posouzení znovu otázka, zda předmětná stavba kanalizační přípojky byla v době vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí vodohospodářským dílem a tedy zda stavební a kolaudační rozhodnutí byla vydána věcně příslušným správním orgánem, měl žalovaný vycházet pouze ze zákonného vymezení vodohospodářských děl (nikoli tedy z vyhlášky č. 144/1978 Sb.). Pokud by správní orgán 1. stupně (tj. magistrát) opětovně zrušil usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j.

pokračování

009530/08/OVDŽP/Lh, měl se ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu vypořádat i s otázkou ochrany práv účastníků nabytných v dobré víře.

Jak již bylo řečeno, žalovaný následně rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, č. j. 90572/2012-15110, proti němuž směřuje žaloba v nyní posuzované věci, podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil odvoláními napadené usnesení magistrátu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. S-MHMP-525840/2008/OOP-V-539/Dos, a přezkumné řízení zastavil. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že předmětná kanalizace (resp. sdružené přípojky) nebyla v době vydání stavebního a kolaudačního rozhodnutí vodohospodářským dílem. Odpadl tak důvod zahájení správního řízení z moci úřední – přezkumného řízení, nastaly tedy podmínky uvedené v § 66 odst. 2 správního řádu, pročez Úřad městské části Praha 16 usnesením ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, řízení ve věci odstranění stavby kanalizace řádně zastavil; žalovaný tak neshledal důvod pro zahájení a vedení přezkumného řízení.

K věci samé zdejší soud předně uvádí, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla výrok rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl. V tomto smyslu je rozsah přezkumu rozhodnutí městského soudu vymezen právě povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí; jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již v rámci *ratia decidendi* tohoto rozsudku zabývat námitkami týkajícími se „merita“, tedy toho, zda žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2012 je v souladu se zákonem, zda tedy žalovaný přezkumné řízení dle § 90 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 97 odst. 1 správního řádu zastavil po právu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, www.nssoud.cz).

Po zhodnocení věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr městského soudu o odmítnutí žaloby je správný; zároveň byla městským soudem zvolena i správná judikurní východiska, o něž své rozhodnutí opřel. Nejvyšší správní soud i přes argumentaci stěžovatelky neshledává důvody pro odchýlení se od své ustálené judikatury, dle níž rozhodnutí o zastavení řízení dle § 97 odst. 1 správního řádu nepodléhá soudnímu přezkumu.

Podle § 94 odst. 1 správního řádu „[v] přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli“.

Podle § 97 odst. 1 správního řádu „[j]estliže správní orgán po zahájení přezkumného řízení zjistí, že právní předpis porušen nebyl, řízení usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu“.

Jak již uvedl v kasační stížnosti napadeném usnesení městský soud, který vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008 - 81, www.nssoud.cz, vyplývá z citovaných ustanovení správního řádu, že podnět k provedení přezkumného řízení není návrhem na zahájení řízení. Účastník, který takový podnět podá, tedy nemá právní nárok na vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Pokud by v této věci magistrát neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení, tento jeho závěr by nebylo možno napadnout žalobou ve správním soudnictví. Jak rovněž správně uvedl městský soud, vyslovil stejný názor Nejvyšší správní soud již v minulosti, např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, publikovaném pod č. 1831/2009 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 As 1/2008 - 135, www.nssoud.cz, v němž převzal názor vyjádřený v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, č. j. 6 A 53/97 - 18.

Lze poznamenat, že v řízení vedeném pod sp. zn. 9 As 25/2008 Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou situaci jako nyní; i v nynější věci je tak možno konstatovat, že žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, č. j. 90572/2012-15110, jímž přezkumné řízení zastavil, obnovil právní stav existující před zahájením přezkumného řízení; nedotčeno zůstalo pravomocné usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby kanalizační přípojky a zprostředkovaně také pravomocné stavební povolení z roku 1995 a kolaudační rozhodnutí z roku 1998. Nejvyšší soud k tomu také dodává, že je nutno respektovat povahu přezkumného řízení, které není skutečným mimořádným opravným prostředkem, jehož pojmovým znakem je založení právního nároku žadatele na meritorní projednání, ale pouze prostředkem dozorčího práva sloužícího především k realizaci vnitřní kontroly činnosti správních orgánů (shodně viz Vedral, J.: Správní řád. Komentář, 1. Praha: BOVA POLYGON, 2006, str. 554 a násl.).

Obdobně jako městský soud uvádí i soud zdejší, že se ve věci uplatní závěry uvedené ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008 - 81: „Pokud přezkumné řízení skončilo jeho zastavením a rozhodnutím odvolacího orgánu o zrušení předchozího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, tedy „odstraněním“ úkonů provedených v rámci přezkumného řízení, pak je jeho výsledek vzhledem k právům a povinnostem účastníků řízení zcela neutrální. Pokud účastníci původního správního řízení nemají nárok na zahájení a provedení přezkumného řízení, pak nemohou být ani zkráceni na svých právech tím, že původně zahájené řízení již neprobíhá a veškeré účinky úkonů provedených v jeho rámci, které by se jejich právní sféry případně mohly dotknout, byly eliminovány.“ V tomto smyslu Nejvyšší správní soud navázal na názor vyslovený Vrchním soudem v Praze v usnesení ze dne 9. 2. 2000, č. j. 5 A 142/99 - 16, ve vztahu k dřívějšímu procesnímu institutu přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 65 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl obdobný současnému institutu přezkumného řízení. Rozsáhleji z tohoto usnesení Vrchního soudu v Praze citoval již městský soud, tento názor je tedy účastníkům řízení znám a není jej zde

pokračování

třeba výslovně opakovat; zároveň je zjevné, že se jedná o dlouhodobě ustálený judikaturní přístup.

K problematice tzv. dozorčích prostředků ve správním řízení, kam lze zařadit i přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu, se komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud taktéž v dalším rozhodnutí, na které je možné odkázat, konkrétně v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 55/2010 – 59, www.nssoud.cz. V něm navázal na tradiční chápání dozorčích prostředků, jak je dlouhodobě uváděno i v doktrinálních pramenech: „*V dozorčím právu má být dozorčím úřadům poskytnuta možnost kdykoli způsobiti stav odpovídající velícím zájmům veřejným do ochrany těchto úřadů svěřených; z toho plynou zejm. tyto zvláštnosti dozorčího práva: a) Dozorčí právo slouží k ochraně objektivního práva, nikoli subjektivních práv a zájmů občanů. Vykonává se tedy z moci úřední. Řádné provádění dohlédacího práva může sice fakticky jíti k duhu i občanům (stranám), avšak to jsou pouhé reflexy, nikoli zamýšlený účel dozorčího práva, jež se vykoná i přes protest všech zájemníků*“ (Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. 2. vydání. Praha: Melantrich, 1937, s. 463). Přezkumné řízení je třeba chápat jako výjimečný institut, který „*umožňuje zasáhnout do již pravomocného rozhodnutí a případně vést k jeho změně nebo zrušení s cílem napravit jeho nezákonnost. Jde o dozorčí nástroj v rukou správních orgánů, uplatňovaný z moci úřední podle instanční hierarchie. Není tedy mimořádným opravným prostředkem, účastníci, stejně jako kdokoli jiný, mohou případně pouze upozornit na nezákonná rozhodnutí podnětem*“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 418).

V rámci takto vymezeného „půdorysu“ je tak třeba zopakovat, že přezkumná činnost Nejvyššího správního soudu ve vztahu k usnesení městského soudu byla omezena na to, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby; tedy Nejvyšší správní soud je nucen se spokojit se zjištěním, že bylo přezkumné řízení žalovaným zastaveno dle § 97 odst. 1 správního řádu, není však oprávněn závazně posuzovat zákonnost tohoto úkonu žalovaného, který přímo nezasáhl do práv a povinností stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že bylo jednoznačně zjištěno, že přezkumné řízení bylo tentokrát zastaveno dle § 97 odst. 1 správního řádu (byť žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani v tomto případě výslovně neodkázal na toto ustanovení správního řádu, z jeho obsahu uvedený závěr jednoznačně vyplývá), neměly správní soudy možnost se zabývat otázkou, nakolik bylo toto rozhodnutí v souladu se zákonem (srov. také citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 55/2010 - 59). V takovém případě by totiž již věcnému soudnímu přezkumu podrobily úkon správního orgánu, který je z něj vyloučen.

V uvedeném kontextu tak nemohou uspět odkazy stěžovatelky na starší správní a soudní rozhodnutí ve věci. *Obiter dictum* je naopak třeba souhlasit s názorem žalovaného vysloveným ve vyjádření ke kasační stížnosti, že žalovaný byl při vydání svého rozhodnutí ze dne 7. 6. 2012, č. j. 90572/2012-15110, vázán pro něj aktuálním a relevantním právním názorem formulovaným v rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102. V něm městský soud, jak již bylo uvedeno, žalovaného zavázal k rozhodnutí o odvolání účastníků proti rozhodnutí magistrátu o zahájení přezkumného řízení a umožnil mu opětovně se zabývat otázkou, zda lze předmětnou stavbu kanalizace považovat za vodohospodářské dílo ve smyslu § 38 dřívějšího vodního zákona a v návaznosti na to případně i otázkou, zda se v případě stavebního a kolaudačního

rozhodnutí z let 1995 a 1998 jednalo o rozhodnutí nicotná, tedy umožnil mu rovněž, v případě negativní odpovědi na dané otázky, opětovně řízení zastavit podle § 97 odst. 1 správního řádu. Zároveň městský soud již zmiňovaným způsobem (opět závazným pro žalovaného) změnil svůj dřívější názor o nicotnosti stavebního povolení z roku 1995 a kolaudačního rozhodnutí z roku 1998 a také zrušil, vedle rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010 napadeného tehdejší žalobou, i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (magistrátu) ze dne 3. 7. 2009, vydané v přezkumném řízení, ačkoli toto rozhodnutí magistrátu bylo právě žalovaným jakožto odvolacím orgánem již zrušeno. Proti tomuto rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, ovšem nepodali kasační stížnost (proti části výroku o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010) ani žalovaný ani osoby zúčastněné na uvedeném řízení (odvolatelé), ale ani stěžovatelka, ačkoli byla oprávněna brojit kasační stížností proti té části výroku rozsudku městského soudu, jímž bylo zrušeno pro ni příznivé rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 7. 2009 (k přípustnosti kasační stížnosti směřující proti výroku krajského soudu o zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. srov. předposlední odstavec usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, publikovaného pod č. 1456/2008 Sb. NSS). Za tohoto stavu věci a vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud nyní posuzuje kasační stížnost směřující proti následnému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013, č. j. 9 A 143/2012 – 13, nemůže se již zabývat zákonností rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 3 A 62/2010 – 102, a tedy ani otázkou, do jaké míry tento rozsudek respektoval závazný právní názor vyjádřený v předešlém rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 As 60/2011 – 37.

Nad rámec věci lze dále poznamenat, že není případná argumentace stěžovatelky o tom, že byla připravena o možnosti právní ochrany. Dozorčí prostředek v podobě přezkumného řízení nikdy nebyl v její dispozici. Nelze si také nepovšimnout (byť si je Nejvyšší správní soud vědom argumentace, kterou v tomto směru stěžovatelka uváděla ve svém podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 29. 8. 2008), že právní předchůdce stěžovatelky, tedy dřívější vlastník dotčených pozemků, pan J. K., souhlasil se zřízením sporné kanalizační přípojky. Jeho úředně ověřený podpis je obsažen v „Dohodě o sdružené kanalizační přípojce pro splaškovou kanalizaci“ ze dne 1. 3. 1994, zn. 129/94 na hlavičkovém papíře „Místní úřad – Městská část Praha – Velká Chuchle“. Proti předmětnému stavebnímu a kolaudačnímu rozhodnutí nebyly podány opravné prostředky a tato rozhodnutí nebyla správním orgánem ani soudem zrušena.

Dále je vhodné konstatovat, že stěžovatelka nemusela být odkázána na pouhý podnět k přezkumnému řízení, pokud by proti usnesení Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 7. 2008, č. j. 009530/08/OVDŽP/Lh, o zastavení řízení o odstranění stavby podala v příslušné zákonné lhůtě správní žalobu (ať již přímo nebo prostřednictvím případného rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž by bylo její odvolání proti tomuto usnesení zamítnuto pro nepřípustnost), v níž mohla napadnout právě to, že dané rozhodnutí mělo formu procesního usnesení dle § 66 odst. 2 správního řádu, které se pouze poznamenává do spisu (v daném případě ovšem bylo stěžovatelce a ostatním účastníkům řízení zároveň doručeno) a proti němuž, jsou-li splněny podmínky pro jeho vydání, není odvolání přípustné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93, www.nssoud.cz).

pokračování

Je tedy zřejmé, že stěžovatelka či její právní předchůdci opakovaně nevyužili možnost podat takové procesní prostředky k ochraně svých práv, na jejichž projednání je právní nárok, v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* se tedy nyní stěžovatelka nemůže domáhat toho, aby Nejvyšší správní soud učinil výjimku ze své ustálené judikatury týkající se dozorcí povahy přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Pokud se nyní stěžovatelka domnívá, že je jí předmětnou kanalizací způsobována škoda či jiná forma újmy, může zvážit využití občanskoprávní cesty nápravy takto úkorně pocitovaného stavu.

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu